

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΚΛΕΩΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ω, ΕΣΥ ΠΟΥ ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΑΓΑ!..

(Από τὰ χειρόγραφο τοῦ φίλου μου Ρ. Α.)

Τὸ ἔξπρες πού θά μέ πήγαινε στὸ Μιλᾶνο εἶχε μόλις ξεκινήσει ἀπ' τὸν σταθμὸ τῆς Γενεύης. Ὁ ὀδηγὸς κατάλαβε μὲ λίγα λόγια πὺς ἤθελα νὰ μείνω μόνος στὸ διαμερίσμα μου, καὶ ἀφοῦ μ' ἔνα βαθὺ εὐχαριστῶ ἔτσέπωσε τὸ φιλοδώρημα πού τοῦδωκα ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα καὶ ἔξαφανίστηκε. Τὸ ταξεῖδι δὲν παρουσίαζε κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ μένα, τὸ εἶχα κάνει τόσες φορὲς. Τὰ ἔλβετικά τοπεῖα, τὴν Λεμάν, τίς βίλλες ποῖναι χτισμένες στίς ὄχθες τῆς, ὅλα αὐτὰ τὰ ἤξερα ἀπ' ἔξω τόσο πού προτίμησα νὰ κοιμηθῶ μὲ τὸ ναυούρισμα τοῦ τραίνου. Τυλίχτηκα λοιπὸν στὸ παλτό μου καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ τραῖνο φθάσει στὴ Μόρζ, κοιμώμουν βαθεῖά.

Ἐξαφνα ὅμως ἔνα σφύριγμα δυνατότερο τοῦ τραίνου, μὲ ξύπνησε. Κύταξα ἀπ' τὸ μσοκατεβαμένο στόμι... Βρισκόμαστε στὸ Μοντρέ, στὸ Μοντρέ μὲ τὸ κομψὸ του καζίνο καὶ τὸ παβιγιόν του κοντὰ στὴ λίμνη. Κατέβηκα μιά στιγμὴ πρὸ σταθμὸ γιὰ νὰ χαρῶ αὐτὸ τὸ γεμάτο γιὰ μένα ἄλλοτινὴ εὐτυχία τοπεῖο, τοπεῖο ὅπου εἶχα περάσει τόσο ὄμορφες στιγμὲς.

Ὅταν ὅμως γύρισα στὸ τραῖνο εἶδα μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξη πὺς καὶ κάποιος ἄλλος βρισκόταν στὸ διαμερίσμα μου.

Μιά γυναίκα γανθιά μὲ γκριζοπράσινα μάτια πού τὰ κρύβαν σχεδὸν ἡ μαυρὲς μακρῆς βλεφαρίδες τῆς, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα «καποσιέρ», διάβαζε στριμωγμένη στὴν ἄκρη τοῦ καναπέ, κάποιον βιβλίον.

Λίγο σαστισμένος ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία τῆς, τὴν χαίρετῆσα, ἔνω συγχρόνως ἀπὸ μέσα μου, μὲ τὰ πιδ πρόστυχα λόγια τοῦ λεξιλογίου μου, ἔβριζα τὸν ὀδηγὸ, πού παρὰ τὴν ὑπόσχεσή του, δὲν εἶχε διατάσει νὰ παραβῆ μὲ τόσο ρητὴ ἐντολή. Ἄλλὰ μιά προσεχτικώτερη ματιὰ πού τῆς ἔριξα μ' ἔκανε νὰ νοιώσω πόσο ἄδικο εἶχα νὰ βρίζω τὸν ὀδηγὸ.

Ἐκεῖνὴ ὡς τόσο βλέποντάς με σὲ μιά τόσο παράξενη καὶ κομικὴ κάπως θέση, δὲν ἠτόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα νεανικὸ γέλιο πού ἐκροτάλλισε καθαρὸ καὶ ὀλόδροσο, ὅπως τὸ τσοῦγγρσιμα ποτηριοῦ σαμπάνιας.

Μὴ σὰς φαίνεται παράξενο κύριε! στὸ Μοντρέ, ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ὀδηγοῦ κατάλαβα πὺς θέλατε νὰ μείνετε μόνος στὸ διαμερίσμα, ἀλλὰ καὶ πού τοῦβαλα στὸ χέρι τὸν ἔκανε νὰ παραβῆ τὴν παραγγελία σας, καὶ νὰ, ἦλθα καὶ κάθησα.

Κυρία μου, σὰς βεβαιῶνω, πὺς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ εὐγνωμονῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πού παραβαίνοντας τὴν ἐντολή μου, μού παρουσίασε τὴν πιδ ἀπροσδόκητη καὶ θελκτικὴ ἐκπλήξη! καί, ἂν ἐπιτρέπετε, πόσο θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ ταξιδεψῶ μαζὶ σας;

— Πηγαίνω στὸ Lago di Como.

— Στὸ Lago di Como; Τί σύμπτωσης! ἐκεῖ πηγαίνω καὶ γώ.

Ὅσο τῆς μιλοῦσα αἰσθανόμουν πὺς ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε καὶ πού δὲν εἶχα συναντήσει σὲ καμμιά ἄλλη γυναίκα, μιά γοητεία ἀκαθόριστη, ἀλλὰ καὶ τόσο δυνατὴ πού πολὺ δύσκολα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν καταλήξῃ. Δὲν ἦταν πολὺ ὄμορφα εἶχα γνωρίσει ὀμορφότερες γυναῖκες ἀπ' αὐτήν. Τὸ θῆλυτρό τῆς, ἕνα θῆλυτρο παράξενο, ἀνεξήγητο, μυστηριώδες, δὲν βρισκότανε οὔτε στὴν ἀγογῆ, βαθειὰ φωνὴ τῆς, οὔτε στὰ γκριζοπράσινα μάτια τῆς, οὔτε στὸ σερπετὸ τῆς σώμα, πού ἦταν ὀλόκληρο, σὰ μιὰν ἀτέλειωτη ἡδονικὴ

καμπύλη. Κάπου ἄλλου βρισκόταν τὸ θῆλυτρό τῆς πού μάταια προσπαθοῦσα νὰ τὸ προσερίωσω. Ἴσως στοῦ προσώπου τῆς τὴν ἔκφραση, τὴν γεμάτη γαλήνη καὶ εὐχαρίστηση, ἴσως στίς γλήγορες χαρούμενες λάμψεις πού περνοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς, ἴσως σὲ κατὶ διάχυτο σὲ ὅλο τῆς τὸ εἶνε πού ἐπρόδιδε τὴν προσμονὴ μιάς μεγάλης πού σίμωνε λὲς εὐτυχίας.

Ἄρχισε νὰ μοῦ ξυπνάει ἕνα αἰσθημα πού τῶχα αἰσθανθεῖ πολλές φορὲς μὰ οὔτε τόσο ἀπότομα οὔτε τόσο ἔντονο ποτέ.

Ἦταν ἔρωσ τάχα, αἰσθημα βαθὺ πού μὰς ἀρπάζει καὶ μὰς κρατᾷ αἰχμηλωτοὺς γιὰ καιρὸ, ἡ μιά ἀκατανίκητη ἐπιθυμία τῆς στιγμῆς νὰ κρατήσω τὸ σῶμα αὐτὸ στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ δῶ τὰ γκριζοπράσινα αὐτὰ μάτια νὰ βασιλεύουν ἀργὰ ἀπὸ ἡδονή, μὲς στὰ δικὰ μου βυθισμένα;

Χωρὶς νὰ θέλω τῆς ἔριξα ἕνα βλέμμα πού σίγουρα θὰ ἀπεκάλυψε τίς σκέψεις μου, ἀρκετὰ φανερά, γιὰ τὴν εἶδα νὰ κατεβᾷ γλήγορα τὰ μάτια τῆς. Καὶ τότε ἕνα ὄνειρο εὐτυχίας μὲ συνεπείρε. Φαντάστηκα μιά ἀγάπη δυνατὴ, πρωτοδοκίμαστη νὰ μὲ σέρνει πρὸς τὴ γυναίκα αὐτὴ καὶ νὰ μὲ κἀμνη αἰχμηλωτὸ τῆς. Ἴσως νῦναι οὐκ ἔμενα μιά ἄσκητη ταξιδιωτῆσσα πού γύρισε περιπέτειες σὲ μακρυνὰ ταξείδια, σὲ ποιητικὰ τοπεῖα, μὲ ἀνθρώπους ἀγνωστούς πού πρωτοσυναντοῦσε. Ὡ τί εὐτυχία, ἂν μπορούσα νὰ τριγυρίσω μαζὶ τῆς σ' ἀγαπημένα μου μέρη!

Νὰ πηγαίναμε στὴν Βενετία καὶ μὲς στίς γλυκὲς φθινοπωρινὲς τῆς νύχτες, ἀκουμπιόμενοι στὰ παράθυρα παλιῶν δογικῶν παλατιῶν, ν' ἀκούγαμε τῶρα τίς παρόξινες στριγγλικὲς φωνὲς πού βγαίνουν οἱ γονδολιέρηδες σταν στρίβουν τὰ κανάλια. Νὰ διασχίζαμε τὴν Μεσόγειο μὲ κάτασπρο κότερο καὶ τὰ ἡμερα βράδια περνώντας ἀπὸ μικρὰ ἰταλικά χωριά ν' ἀκούγαμε τοὺς ψαράδες νὰ τραγουδοῦν παλιὰ θαλασσινὰ τραγούδια.

Ἀπ' τὴν γλυκειὰ μου ὄνειροπόληση μὲ ἀπέσπασε τὸ σταμάτημα τοῦ τραίνου. Βρισκόμαστε στὸ Μιλᾶνο. Τὸ Κόμο δὲν ἀπέιχε πολὺ. Μὲ τὴν ὄρατα ἀγνωστή μου ἀνταλλάξαμε μερικὲς γλήγορες φράσεις.

— Θὰ βρεθοῦμε στὸ Κόμο; μὲ ρώτησε.

— Τὸ ἐλπίζω! θὰ εἶνε μιά πολὺ μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα.

— Δὲν πρόκειται νὰ μείνετε καιρὸ;

— Ἐξαρτᾶται...

Τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι τὴν εἶπα κυττάζοντάς τὴν κατάματα. Ἄλλ' ἐκεῖνη καὶ πάλιν κατέβασε τὸ μάτια τῆς, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ καταλάβω, ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνῃ στὰ ὄμορφα μιάς ἄλλης γνωριμίας ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὰ ξεπεράσῃ. Ἐγὼ μὲ χαμέτῃσε καὶ ἔφυγε. Στὸ Μιλᾶνο θὰ μέναμε ἀρκετὰ καὶ ἤθελε νὰ ἰδῇ κατὶ γνωρίμους τῆς. Περιμένα ἀνυπόμονα τὸν γυρισμὸ τῆς. Καὶ ὅταν τὴν εἶδα νὰ ξαναφτάνῃ ἐχτύπησε ἡ καρδιά μου ἀπὸ χαρὰ. Δὲν μοῦ ἔκανε ἐντόπωση, ὅτι δὲν ἀνέβηκε στὸ ἴδιο βαγόνι γιὰ κατάλαβα ὅτι φοβότανε μήπως παρεξηγηθῇ. Τί μ' ἐμελλε ὅμως; Σὲ λίγο θὰ τὴν εἰσάβλεπα καὶ ἴσως... Ἦταν τόσο γλυκὸ πού δὲν τόλημα ν' ἀποτελειώσω τὸ ὄνειρό μου. Ἄλλωστε τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει πιδ. Πηγαίναμε στὸ τέριμα τοῦ ταξιδιοῦ μας. Τάχα,

